روزنامه‌ی آلمانی "فرانکفورتر آلگماینه (Frankfurter Allgemeine) "در شماره‌ی ۱۰ اوت خود حاوی گزارش نسبتا مفصلی درباره‌ی ماجرای پناهندگی یک ایرانی در آلمان است، ماجرایی که سرانجام آن ممکن است باعث اصلاح مهمی در مقررات پناهندگی در محدوده‌ی اتحادیه‌ی اروپا شود.

ماجرا از تهران آغاز می‌شود. "کاوه پ" به دنبال شرکت در مراسمی به یاد اعدام‌شدگان تابستان ۱۳۶۷ در گورستان خاوران، که عمویش هم جزو آنان بوده، زیر پیگرد پلیس قرار می‌گیرد. او مخفی شده و سرانجام با پاسپورت تقلبی از کشور خارج می‌شود. خود را به ترکیه می‌رساند و از آنجا به یونان. از یونان راهی آلمان می‌شود، جایی که پدر و مادرش پناهنده هستند.

پلیس در فرودگاه فرانکفورت به جعلی بودن پاسپورت "کاوه پ" پی می‌برد و او را دستگیر می‌کند. "کاوه پ" تقاضای پناهندگی می‌کند. تقاضا پذیرفته نمی‌شود، چون طبق آیین‌نامه‌ی مشهور به "دوبلین ۱۱"، مصوب ۱۸ فوریه ۲۰۰۳، هر کس می‌خواهد در اتحادیه‌ی اروپا تقاضای پناهندگی کند، بایستی در اولین کشور عضو اتحادیه که در آن پا نهاده، تقاضایش را طرح کرده و در آن همان کشور منتظر پاسخ آن باشد. نتیجه: "کاوه پ" را از آلمان اخراج می‌کنند و به یونان پس می‌فرستند.

آتن – در صف یک مرکز امور پناهندگی

وضعیت اسفبار پناهندگان در یونان

در گزارش "فرانکفورتر آلگماینه" وضعیت پناهندگی و پناهندگان در یونان توصیف شده است. توصیف تکان داده است. دولت یونان در عمل با پناهجویان بدون هیچ درکی از پناهندگی و جایگاه آن در قوانین دموکراتیک و داعیه‌های حقوق بشری مواجه می‌شود. یونان اساسا پناهنده‌پذیر نیست و برای کمک به انسان‌هایی که از سرناچاری پا به این کشور می‌گذارند، هیچ آمادگی‌ای ندارد. بقیه‌ی کشورهای جنوبی اتحادیه‌ی اروپا هم تفاوت چندانی با یونان ندارند.

در گزارش آمده است: در یونان ۴۰ هزار تقاضای بررسی‌نشده در نزد مقامات خاک می‌خورند. در سال ۲۰۰۶ در مجموع ۵۲۸ ایرانی از این کشور تقاضای پناهندگی کرده‌اند. تنها ۸ نفر از این تعداد به عنوان آواره شناخته شده‌اند. به پناهنده کمکی نمی‌کنند، او اجازه‌ی کار ندارد. سرپناهی که به آنان می‌دهند، قابل زندگی نیست. "کاوه پ" را در جای تنگی مسکن داده‌اند که در آن ۱۵ نفر دیگر را چپانده‌اند.

آتن، ۳ بعد از نیمه شب در خیابانی مقابل وزارت کشور
در انتظار نوبت برای گرفتن اجازه اقامت

شکایت و تأثیر مهم نتیجه‌بخش بودن آن

"کاوه پ" امکان آن را می‌یابد که از دولت آلمان به خاطر بازگرداندن او به یونان شکایت کند.

پدر و مادرش به سازمان کمک‌دهنده به پناهندگان Pro Asyl و وکیلی به نام اورزولا اشلونگ مونتاو (Ursula Schlung-Muntau) رجوع می‌کنند و از آنها کمک می‌طلبند. پی ماجرا گرفته می‌شود. خانم اشلونگ-مونتاو بر آن می‌شود که از پرونده قضیه‌ای بسازد که مبنای حکم‌های بعدی در موردهای مشابه شود.

آتن – پناهندگان در خیابان

اگر شکایت "کاوه پ" علیه دولت آلمان به نتیجه برسد، حکم دادگاه یک شأن قانونی می‌یابد و در موارد مشابه بر پایه‌ی آن حکم داده می‌شود. تقریر عمومی حکم این خواهد بود که نمی‌توان پناهنده را به کشوری عودت داد که در آن به تقاضای پناهندگی او با رعایت حداقل قابل قبولی از استانداردها رسیدگی نمی‌شود. رسیدن به چنین حکمی در عمل به معنای افزودن تبصره‌ای به آئین‌نامه‌ی اروپایی "دوبلین ۱۱" است. با این تبصره اصلاحی مهم در قوانین پناهندگی در اروپا وارد می‌شود.

منبع: دویچه وله، صدای آلمان